

indebære, at der for et stort antal særlovsovertrædelser sker en fordobling af strafmaksimum, idet der i dag for disse overtrædelsers vedkommende typisk er et strafmaksimum på fængsel indtil 2 år. En strafferamme på fængsel indtil 4 år vil omvendt også betyde en halvering af strafmaksimum for et mindre antal overtrædelser, der i dag henføres under straffelovens § 279 om bedrageri, hvor strafferammen kan gå op til fængsel indtil 8 år. Efter disse udvalgsmedlemmers opfattelse er der imidlertid intet grundlag for at antage, at denne sidstnævnte konsekvens vil ændre straffebestemmelsernes præventive virkning.

6 af udvalgets medlemmer foreslår et strafmaksimum, der svarer til straffelovens bedrageribestemmelse. Herved opnås, at groft bedrageri med hensyn til private og offentlige midler sidestilles med en strafferamme på fængsel indtil 8 år. Mindretallet henviser bl.a. til, at der i sager vedrørende selskabstømning, hvor der er sket domfældelse for skyldnersvig, jf. straffelovens § 283, er idømt straffe på fængsel i 6 år. Der bør efter mindretallets opfattelse ikke være forskel på strafansvaret i en situation, hvor man – som i selskabstømningssagerne – tilegner sig penge, der er til stede i et selskab til brug for betaling af skat, og en situation, hvor man på grund af urigtige oplysninger i selvangivelsen ikke afkræves betaling af skat. Mindretallet anser det endvidere for et uheldigt signal at fastsætte en lavere strafferamme end 8 år, da dette vil betyde en nedkriminalisering i forhold til de overtrædelser, der i dag henføres under § 279 om bedrageri.

6 andre udvalgsmedlemmer anbefaler et strafmaksimum på fængsel indtil 6 år. Det anføres, at dette vil være udtryk for en passende harmonisering med strafferammer for kriminalitet rettet mod private midler.

For så vidt angår de særlove, der fremover vil kunne indeholde henvisninger til straffelovens § 289, foreslår udvalget, at strafferammerne fastsættes til bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Udvalget har i den forbindelse peget på, at en naturlig konsekvens af at sidestille afgiftsovertrædelser med de traditionelle berigelsesforbrydelser er, at strafferammerne harmoniseres, jf. straffelovens § 285, der fastsætter normalstrafferammen for tyveri, underslæb, bedrageri mv. til bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Der henvises til betænkningens side 31-40, 45-49, 60-66 og 91-95.

2.2.2. *Straffelovens § 289 a*

Udvalget bemærker indledningsvis, at den strafferetlige regulering af svig rettet mod EU-midler, der er gennemført i straffelovens § 289 a med henblik på at ratificere EU-svigkonventionen, nødvendiggør en

stillingtagen til, hvordan svig rettet mod nationale midler bør behandles i strafferetlig henseende. Det er udvalgets opfattelse, at offentlige midler – hvad enten der er tale om nationale midler, EU-midler eller en blanding heraf – bør have den samme strafferetlige beskyttelse.

Udvalget finder, at det vil være hensigtsmæssigt med en fælles bestemmelse, der regulerer både svig med nationale midler og EU-svig. Herved sikres, at alle offentlige midler får samme strafferetlige beskyttelse, og samtidig undgås problemer med at føre bevis for, at gerningsmanden havde kendskab til de pågældende midlers oprindelse.

Udvalget har nærmere overvejet, hvordan de nationale midler, der skal være beskyttet af den foreslåede bestemmelse, bør afgrænses.

Efter den nuværende formulering af § 289 a omfatter bestemmelsen »betalinger til eller udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber«. Det fremgår af den forklarende rapport, der er knyttet til konventionen, og af lovforarbejderne, at der hermed tænkes på told, afgifter, tilskud og støtte.

Udvalget finder, at bestemmelsen bør ændres, således at begreberne »told, afgifter, tilskud og støtte« anvendes i lovteksten. Herved tydeliggøres, at ydelser i form af løn eller betalinger, der ydes som vederlag for tjenesteydelser, ikke er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Udvalget bemærker, at sådanne ydelser bør behandles på samme måde som tilsvarende ydelser, der betales på privatretligt grundlag.

Udvalget anfører, at der i relation til begrebet »afgift« bør foretages en afgrænsning, således at den foreslåede § 289 a alene omfatter generelle nationale afgifter, der pålægges alle eller visse grupper ud fra en fiskal begrundelse efter faste kriterier, og hvor afgiftsatsen er den samme for alle regulerede. Bestemmelsen skal således ikke omfatte afgifter, der er af mere pønål karakter (eksempelvis parkeringsafgifter eller afgifter, der i medfør af årsregnskabsloven pålægges af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for manglende indsendelse af regnskaber), eller afgifter der har karakter af at være vederlag for en ydelse (eksempelvis kloakafgifter).

Udvalget har endvidere overvejet, hvilke former for nationale tilskuds- og støtteordninger der bør være omfattet af bestemmelsen. Udvalget finder, at det afgørende bør være, om der er tale om tilskud fra nationale offentlige midler til personer eller til virksomheder, der udøves på privatretligt grundlag, mens det ikke kan tillægges betydning, om ydelsen formidles direkte fra en offentlig myndighed eller via et mellem-